

Udenrigsministeren (Christophersen, fg.):

Nej.

Jeg skal i øvrigt henvise til, at regeringen ved talrige lejligheder i folketingsalen og i folketingets markedsudvalg skriftligt og mundtligt har redegjort for sin vurdering og sine standpunkter i sagen.

Spm. nr. S 1416

Til statsministeren (12/7 83) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Hvad agter statsministeren at foretage med hensyn til de stigende arbejdsløshedstal, nu da det kan konstateres, at den optimisme, der har været talt og skrevet meget om det sidste halve år, ikke har medført faldende ledighedstal, hvorimod alle prognoser, der blot for 2 måneder siden sagde 20.000 færre ledige, er gjort til skamme?«

Begrundelse

Den politik, der er lagt til rette af den sidende regering, bygger helt og aldeles på, at blot det private erhvervsliv får bedre vilkår, så vil arbejdsløsheden på længere sigt blive afskaffet.

Der har været konstateret faldende rente og billigere energipriser, hvilket burde være udmøntet i flere arbejdspladser. Disse er ikke kommet i det omfang, både arbejdsmarkedsnævnet og arbejdsdirektoratet forudsagde for blot 2 måneder siden.

End ikke den faldende ledighed, der plejer at være en følge af det gode vejr, er slået igennem.

At der sideløbende er foretaget store offentlige besparelser, der givet medfører øget ledighed, skal blot tilføjes for fuldstændighedens skyld.

Besvarelse (15/7 83):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Uanset en række opmuntrende træk ved den økonomiske udvikling i udlandet og herhjemme, har regeringen til stadighed været varsom med at give udtryk for falsk optimisme.

Dette ikke mindst på grund af beskæftigelsessituationen. Så sent som ved forespørgselsdebatten den 2. juni i år sagde jeg, at vi

måske endog et stykke tid ind i 1984 måtte regne med en fortsat stigende ledighed.

Den genopretningspolitik, regeringen har påbegyndt, og som vi vil fortsætte i det nye folketingsår, indeholder imidlertid den bedste garanti for en varig forbedring af beskæftigelsen. Jeg tror, spørgeren vil være enig med regeringen i, at dette er et hovedmål for den økonomiske politik.

Spm. nr. S 1417

Til socialministeren (11/7 83) af:

Erik B. Smith (S):

»Vil ministeren tage initiativ til at sikre, at lønmodtagere med flere arbejdsgivere ikke får en karenzdag for hvert arbejdsforhold, men alene trækkes for de 8 timer, der fremgår af loven?«

Begrundelse

Den 6. april 1983 svarede socialministeren på et spørgsmål fra medlem af folketinget Ole Stavad, at en gældende praksis er administrativt indført i sikringsstyrelsen efter forudgående forhandlinger i dagpengeudvalget, hvor der var enighed blandt arbejdsmarkedets parter om, at det ikke var muligt at administrere reglerne fornuftigt, medmindre det skete på denne måde. Der henvises til Folketingstidende 1982-83, sp. 8707.

Efter at dagpengeudvalget nu har udtalt i skrivelse af 26. maj 1983 til socialministeriet, at man intet har at indvende mod, at det overvejes at lade det offentlige betale lønmodtagernes dagpenge for karenzdagen i »efterfølgende« ansættelsesforhold, synes begrundelsen for denne administrative bestemmelse at falde bort.

Besvarelse (19/7 83):

Socialministeren (Palle Simonsen):

Indledningsvis skal det bemærkes, at hvis der er tale om 3-4 (eller flere) forskellige ansættelsesforhold ugentlig, vil den pågældende antagelig ikke opfylde beskæftigelseskravet i dagpengeovens § 3, stk. 1, i alle eller flere af arbejdsforholdene, idet den pågældende næppe vil have haft mindst 40 timers beskæftigelse i hvert arbejdsforhold i de sidste 4 uger umiddelbart før sygdommens indtræden.